

Risipiți ca Niște Oi

de Gelu Arcadie Murariu

“Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor” (Matei 9:36).

De la venirea lui Isus în lume, în prezent, și până la restaurarea tuturor lucrurilor, prin modul în care se raportează la El, oamenii aleg să aparțină uneia dintre cele două “turme”; turma bunului Păstor și turma celor mulți, fără păstor, risipiți și necăjiți. În inima lui Isus ardea compasiunea pentru mulțimile pe care le vedea unduind înaintea Sa, clătitate de diferite vânturi, ca lanuri imense de grâu, așteptând să fie recoltate. De recoltat aveau oricum să fie recoltate; întrebarea era atunci, ca și acum, cine o va face? Va fi recoltat secerișul pentru hambarele cerești, ori va fi abandonat focului veșnic? Vor fi căutate oile risipite și aduse în turma marelui Păstor, ori vor fi lăsate să rătăcească, spre pierzarea lor, pe toate coclaurile lumii? *“Rugați dar pe Domnul secerișului”*, îndemna El pe ucenici, *“să scoată lucrători la secerișul Lui”*.

În contrast cu trista priveștiște a oilor risipite (ori a lanurilor necosite), turma lui Isus hălăduia mulțumită pe pajiștea mânturirii. Câtă vreme Isus a fost cu ei, ucenicii n-au dus lipsă de nimic: *“ați dus voi lipsă de ceva?”*; viața nu le-a fost amenințată: *“am păzit pe aceia pe care Mi ia-i dat”* și, măcar că nu l-au înțeles întotdeauna nici cuvintele: *“dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea”*, nici faptele: *“Învățătorule, acum de curând căutau Iudeii să Teucidă cu pietre, și Te întorci în Iudea?”*, loialitatea lor rămânea întreagă pentru Domnul lor. După trei ani și jumătate de umblare cu Învățătorul, fiind martori ai multora din minunile Lui, ultimul lucru la care s-ar fi putut aștepta, era să rămână singuri, lipsiți de Domnul lor, risipiți ... Și totuși ...

Aflau în El pe Păstorul cel bun, care-i călăuzea la “pășuni verzi” și la “ape de odihnă” și știau că venea de la Dumnezeu ca Mesia, cel așteptat de evrei. Erau, la urma urmei, cei doisprezece ucenici aleși de El, “oile” Lui. N-ar fi vrut cu nici un chip ca situația să se schimbe, cum se întâmplă oricâte ori oamenii se simt împliniți, aflând ce le lipsea de multă vreme: *“Doamne, este bine să fim aici”*. Știau din Profeți că Păstorul avea să fie bătut și oile risipite, dar nu aplicau la ei cuvintele respective.

Lucrurile se precipitau, însă, spre un deznodământ rapid și imprevizibil, în timp ce: *“Isus Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim”*. Păstorul își părea vremea turmei, fără ca oile să realizeze că Isus avea de împlinit lucrarea Sa de căpătâi, că *“Păstorul cel bun își dă viața pentru oi”*. Păstorul lor era Mielul lui Dumnezeu, lucrare încă tainică pentru ei, din care pricină surpriza le-a fost enormă, făcându-i să-și piardă complet echilibrul, ajungând până la trădare. Cunoscând dinainte primejdia care-i păștea, Păstorul se ruga *“să nu se piardă credința”* lor.

Cina cea de taină, ultima seară petrecută împreună: *“Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea”*, aducea pentru Isus ora de intimitate dinaintea agoniei trăite în singurătate, în grădina Ghetsimani, în locul de judecată și osândă. Isus iubea pe ucenici și tolera pe trădător.

Vreme de trei zile, în absența Păstorului, oile turmei s-au risipit, iar Petru, în ciuda declarației lui apăsate, “chiar dacă toți...” (*“Și toți ucenicii au spus același lucru”*), s-a dus cel mai departe. Dar vestea electrizantă a învierii reaprinde speranța în inimi, iar întâlnirea cu Domnul le aduce reabilitarea.

În sfârșit, Domnul Se înalță la cer din mijlocul unor ucenici cu inima împăcată, entuziasmați de biruința Lui deplină. Biruința lui Christos este platforma de pe care ucenicii pleacă la luptă, convinși că biruința le-a fost și lor asigurată: *“Toată puterea Mi-a fost dată ... Duceți-vă”*. Risipiți din nou, peste toată fața globului, de data aceasta cu o mare misiune și mari resurse la dispoziție: *“veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori”*, ducând Evanghelia până la marginile pământului, *“oamenii aceștia au răscolit lumea”*.

Făcând abstracție de diferențele minore, de culoare locală, de civilizație, cultură și avans tehnologic, între situația lor de atunci și noi astăzi, să meditam în aceste zile la ceea ce fac astăzi oile turmei, în așteptarea revenirii marelui Păstor! Sunt ele risipite, urmărind fiecare scopurile ei, sau aleargă în căutarea celor pierdute? ...

Ce fac eu? Ce faci tu?